

Отац Макарије: Припремајући се за тајну Христовог рођења, размишљамо и о тајни личног спасења

Литургијска бесједа савинског игумана Макарија, на Божићне покладе у манастиру Савина у Херцег Новом – недјеља 27. новембар 2022. године

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Господ ће дати народу Своме снагу и благословиће народ Свој миром – узвикује псалмопојац Давид у својим Псалмима, пророкујући и благовијестећи ријечи Духа Светога да Господ даје снагу онима који му служе. Та снага и сила Господња пројављује се кроз мир који није од овога свијета, мир који овај свијет не разумије и одбацује. Само они који су изабрани од Бога примају овај мир. Све човјечанство и сав свијет кроз све вијекове створени имају прилику да приме овај мир од Господа и да кроз њега, сједињујући се са Господом, наслиједе вјечни живот. Тако се добија снага и наслеђује мир. Тако нам то Господ даје.

Данас читамо у Светом јеванђељу о човјеку који прилази Христу јер му је кћерка на самрти и моли га да дође у његову кућу да је исцијели. Видите да Христу долазе и прилазе углавном људи са неким невољама, тражећи помоћ од Њега, објашњавајући му своје немоћи, а Христос никоме не одриче Своју помоћ. Он је нештедимице даје зато што је Он живи Бог, а људи у свом маловјерју не вјерују да Христос то може па кажу, док је ишао ка кући Јаировој: Не вриједи да идеш, умрла је. Међутим, шта се још догађа успут...Христу прилази једна жена која је боловала много година и нису је могли излјечити многи доктори овога свијета, ни врачари нити било ко са овога свијета. Петнаест година је била болесна. Када се приближила Христу и дотакла се скута Његових осјетила је да је оздравила. А Христос пита: Ко је то што ме се дотаче? Зашто Он то пита? Не зато што не зна ко Га се дотакао већ зато што Он хоће жену, како се каже у Јеванђељу, која је у том тренутку дрхтала од страха, да охрабри. И она каже шта јој се догодило. Од све те муке она је била на ивици очајања, смрт јој је куцала на вратима, а ево сад ту испред ње стоји Побједилац смрти. И она у страху говори: То сам ја. Ја сам се дотакла. А Христос каже: Осјетих како сила изађе из мене.

То је та сила којом ће Господ, како каже, благословити народ свој. Даће му силу и благословиће га миром. Дакле, Он хоће да умири људе, да схвате да је Он живи Бог и да је у Њему наше спасење. Не само да нас ослободи од гријеха него да нас ослободи и од смрти.

И одмах затим, одлазећи у Јаирову кућу васкрсава његову кћерку која је била умрла за овај свијет. По мјерилима овога свијета она је била мртва, али је Христос опет показао: Не плашите се, не бојте се. Ја сам и смрт победио. Ја сам Побједитељ смрти и видјећете да ја могу и из мртвих да вас подигнем. И све то ради вас. Ради љубави. Ради љубави која је Сам Господ Исус Христос.

То је Господ радио и ради и до дана данашњег, доказујући и стално показујући да је Он истинити Бог и да ће сваки онај који се труди да Му се приближи задобити мир и добити вјечно Царство небеско. Али се то не постиже без труда.

Ми се налазимо на прагу великог Божићног поста. Четрдесет дана се спремамо да прославимо рођење Богомладенца Христа, да схватимо тајну и радујемо се нашем спасењу и нашем рађању јер да се Христос није родио, оваплотио и дошао на земљу, не би ни ми могли да се спасимо. Припремајући се за тајну Христовог рођења, ми размишљамо и о тајни личног спасења, како и на који начин да се приближимо Христу, како да му приђемо као ова

крвоточива жена. Како да Му приђемо кад дрхтимо, плашимо се од своје недостојности, својих гријехова. Али Христос наше гријехе узима на Себе. Он је узео на себе све гријехе овога свијета и Он заиста може да нас спасе. Ми то можемо да видимо у Цркви на много начина. Господ нам је дао пост, који ево почиње, дао нам је молитву, исповијест и Свето причешће, Свето покајање које је припрема за Свето причешће. Покајање и покајничко расположење јесте основни осјећај који хришћанин треба да има.

Покајање није пут у очај. Покајање је пут у радост. Онај који се истински каје и хоће да се мијења, добијајући благодат Божију кроз истинско покајање, он се радује, није натмурен и мрачан у очајању него се у њега усељава Христос. Христос улази у нас. Господ се усељава у наше срце када се истински кајемо јер се онда истински и мијењамо, преображавајући се јер благодат Божија улази у нас и она нас преображава и ми почињемо да свијетлимо као Христос. Та свјетлост Христовог васкрсења почиње да гори у нама. Добили смо је на Светом крштењу, али смо је изгубили својом непажњом, сакрила се. Нисмо је узгубили заувјек, јер је оно што Бог даје неизбрисиво и вјечно, само смо је својом непажњом гурнули у мрак, али она може увијек да се разгори када се кајемо и када заиста иштемо Господа свим својим срцем и свим својим бићем. То је истинско хришћанство и то је истинско православље. Радост покајања. Идемо ка Господу, плачемо, али идемо не стајући на путу, јер знамо да је Господ наш истински Бог који нам на том путу даје и силу, и мир и кроз то наслеђујемо вјечни живот, вјечно Царство Оца Сина и Светога Духа.

Амин.

mitropolija.com